



Arrest

nr. 180 369 van 5 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. JANSSENS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het district Hodan in de stad Mogadishu, provincie Banaadir. U hebt daar uw hele leven tot uw vertrek uit Somalië gewoond. U verklaart te behoren tot de Hawiye clan, subclan Habr Gidir.

U verklaart vanaf januari 2014 als schoonmaker gewerkt te hebben voor de adjunct-directeur van de luchthaven van Mogadishu, meneer Salad Said Ahmed: u verzorgde zijn huis en tuin, en u deed boodschappen voor hem.

In juli 2014, na zeven maanden voor deze man gewerkt te hebben, werd u opgebeld door Al Shabaab via een anonieme nummer: ze zeiden dat u voor een Murtit, een ongelovige, werkte en dat ze daar iets

aan gingen doen. U antwoordde dat dat niet het geval was, dat u dus niet voor een ongelovige werkte en dat hij gewoon moslim was. Daarna belden ze u soms weer op.

Op de avond van 26 januari 2015 stond u ergens bij een winkel en werd u benaderd door Al Shabaab-leden: ze hadden een geweer bij. Ze waren erachter gekomen dat u voor een man van de overheid werkte: ze wilden u vermoorden maar het geweer werkte niet. U bent toen weggerend en een huis binnengegaan. Uit angst nam u sindsdien een andere weg en probeerde u de wijk van het voorval te ontwijken.

Op 9 februari 2015 rond het maghreb gebed, was u aan het wandelen naar het huis van uw baas. Er passeerde een wagen: ze deden de deur open en pakten u op. Onder bedreiging van een pistool, hebben ze gezegd dat ze u zouden doodschieten indien u niet zou meekomen: u ging akkoord. Ze hebben u vastgebonden en geblinddoekt. Jullie waren ongeveer één tot anderhalf uur onderweg tot jullie aankomst aan hun basis, tevens gelegen in district Hodan. U werd er opgesloten samen met andere gevangenen. De volgende dag kwamen de mannen van Al Shabaab naar u toe met de vraag of u de Murtit persoon was die werkte voor de andere Murtit die voor de overheid werkt. U werd mishandeld en geslagen: u had een gebroken kies maar u weet niet met welk voorwerp ze die verwonding veroorzaakt hebben.

's Avonds werd u naar buiten gebracht. Ofwel probeerden ze u te mishandelen, ofwel probeerden ze u te overtuigen dat ze op het rechte pad waren: in dit laatste geval, werd u samen met de andere gevangenen omcirkeld door zes personen. Op de avond van 25 februari 2015, terwijl jullie op een dergelijke manier omcirkeld werden, kwamen er andere leden van Al Shabaab aan. De zes mannen die jullie omcirkeld hadden, gingen naar hen toe: er ontstond een ruzie tussen hen. U had gemerkt dat ze elders hadden gevochten en dat ze hadden verloren. Aangezien de ruzie een tijd duurde, was dat jullie kans om te ontsnappen. Ze hebben pas na een tijd gemerkt dat jullie waren weggelopen, waarop ze begonnen te schieten. U werd niet geraakt. Op een gegeven moment kwam u aan bij een weg en hebt u een auto gestopt: u vroeg aan de chauffeur of hij u kon helpen aangezien u de omgeving niet kende. U bent met hem meegereden naar uw oom langs vaderszijde in het district Hamarweyne van Mogadishu. U was immers bang om terug te gaan naar Hodan. U hebt alles aan uw oom verteld: hij zei dat u zo snel mogelijk weg moest gaan, dat u anders vermoord zou worden. U bleef ondergedoken tot hij uw reis heeft geregeld. U verliet het land op 26 mei 2015.

U reisde met het vliegtuig per transit in Kenia, tot in Oeganda. Op 6 juni 2015 nam u opnieuw het vliegtuig richting een onbekend land vanwaar u verder reisde met de trein tot in België. U kwam aan op 7 juni 2015, waarna u asiel aanvraag op 8 juni 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u vier foto's neer van de identiteitsdocumenten van uw voormalige werkgever Salad Said Ahmed. Het betreft zijn paspoort en identiteitskaart, zijn identiteitskaart van de luchthaven van Mogadishu, en het bewijs dat hij lid was van de Somalische politie.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

Zo zijn uw verklaringen omtrent de dreigtelefoons die u zou ontvangen hebben niet aannemelijk.

Het is eerst en vooral zeer merkwaardig dat u pas na zeven maanden voor meneer Salad Said Ahmed gewerkt te hebben, door Al Shabaab zou benaderd zijn (CGVS gehoorverslag p 8 en 30). Hoewel u beweert dat deze terreurgroep u bedreigd heeft, zou u tegen hen in zijn gegaan door te zeggen dat uw werkgever geen ongelovige is. Na dit eerste telefoontje, zouden ze u "soms" opgebeld hebben (CGVS gehoorverslag p 20). Gevraagd naar het aantal keer dat ze u gebeld hebben, blijft u een antwoord schuldig. Opnieuw gevraagd naar een schatting, zegt u dat het meer dan tien keer was (CGVS gehoorverslag p 21).

Verder in het gehoor verklaart u niemand aangesproken te hebben over die telefoontjes. U zou ze niet serieus genomen hebben aangezien u dacht dat de mensen gewoon grapjes aan het maken waren. Dit

ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas en stelt de echtheid van de door u aangehaalde bedreigingen door een terreurgroep als Al Shabaab in vraag. Hiermee geconfronteerd, bevestigt u dat u meer dan tien keer bent bedreigd maar dat u dacht dat het een grapje was (CGVS gehoorverslag p 29).

Ook uw verklaringen over de gebeurtenissen op 26 januari 2015 zijn niet aannemelijk.

Zo blijven deze initieel vaag, niet doorleefd, en beperkt tot het feit dat de Al Shabba leden u wilden vermoorden maar dat het pistool niet werkte. U bent toen weggerend en een huis binnengegaan (CGVS gehoorverslag p 21). Het is pas nadat de vraag op drie verschillende manieren opnieuw wordt gesteld, dat u iets meer uitleg kan geven over wat er juist gebeurd is (CGVS gehoorverslag p 21-22). Twee van deze leden zijn naast u komen staan, en één van hen stond ergens waar het donker was. Deze laatste zei "daar is hij": aangezien u hem niet kende, besliste u weg te rennen. U zette een paar stappen achteruit, waarna ze het geweer op u gericht hebben, maar het werkte niet. Twee huizen verder, vlakbij, bent u een huis binnen gegaan zijn. U deed de deur van dat huis dicht, waarna de mannen van Al Shabaab gewoon vertrokken zouden zijn. Ze zouden u niet achtervolgd hebben. Tweemaal hiernaar gevraagd, verklaart u dat u urenlang binnen zou zijn gebleven en dat u niet wist waar ze naartoe waren gegaan. U zegt wel opnieuw dat de winkel vlakbij was en dat u die vanuit het huis waar u verborgen zat, kon zien. Geconfronteerd met het feit dat het zeer onwaarschijnlijk is dat de leden van Al Shabaab, die u wilden vermoorden, u zouden hebben zien binnengaan maar gewoon weggewandeld zouden zijn, zegt u dat de deur van de woning gesloten was en dat ze liever mensen in het geheim vermoorden, dat ze niet wilden dat andere mensen dat zouden zien. Gevraagd naar de reden waarom ze dan in het midden van de straat zouden schieten, zegt u dat er een verschil is, namelijk dat de plek waar jullie stonden gewoon een rustige plek was, dat er niet veel mensen rondliepen (CGVS gehoorverslag p 24). Dit alles is zeer onwaarschijnlijk en draagt niet bij tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tevens zijn uw verklaringen over uw opsluiting niet aannemelijk.

Zo zegt u met de auto opgepakt te zijn in het district Hodan, aan de weg die u gebruikte om naar uw baas te gaan. Initieel verklaart u dat u ongeveer één tot anderhalf uur onderweg was naar de plaats waar u werd opgesloten: hierover bevestigt u tweemaal dat dit nog steeds in het district Hodan was. Op de vraag of u nog altijd in uw district was na anderhalf uur met de auto, zegt u dan weer dat het anderhalf tot twee uur was en dat u niet wist waar ze u naartoe hebben gebracht (CGVS gehoorverslag p 22 en 25-26). Naast het feit dat u zichzelf tegenspreekt, zijn uw verklaringen ook tegenstrijdig met informatie waarover het CGVS beschikt: daaruit blijkt immers dat de maximale afstand tussen de uiterste punten van het district Hodan niet meer dan vier kilometer bedraagt (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Bovendien verklaart u dat er niets rond de plek lag waar u opgesloten zat: er zou niets geweest zijn, het zou helemaal leeg geweest zijn, jullie zouden "in de middle of nowhere" gezeten hebben (CGVS p 26-28). Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat u niets rondom u zou hebben gezien in het district Hodan, omringd door andere districten van Mogadishu, de hoofdstad van Somalië. Onopgemerkt zouden jullie 's avonds buiten gezeten hebben, omringd door Al Shabaab-leden die jullie wilden overtuigen van hun zaak (CGVS gehoorverslag p 22 en 28). Ook over het aantal bewakers spreekt u zichzelf tegen: zo zegt u eerst dat er ongeveer zes bewakers waren, terwijl u het verder in het gehoor over ongeveer tien bewakers heeft (CGVS gehoorverslag p 22 en 28). Over uw ontsnapping verklaart u initieel een auto gestopt te hebben en de chauffeur om hulp gevraagd te hebben aangezien u de omgeving niet kende (CGVS gehoorverslag p 23). Dit op zich is al zeer merkwaardig aangezien u beweerde nog steeds in uw eigen district geweest te zijn. Verder in het gehoor beweert u dan weer dat u niet met deze man gepraat zou hebben, of hem gevraagd zou hebben waar jullie waren (CGVS gehoorverslag p 27-28).

De documenten die u neerlegt, betreffen enkel Salad Said Ahmed. Zij veranderen niets aan het feit dat u de door u aangehaalde persoonlijke problemen niet aannemelijk hebt gemaakt. Bovendien dient te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten. Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Bijgevolg moeten zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Bovendien is corruptie wijdverspreid in Somalië en kunnen tal van Somalische (identiteits)documenten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief en volstaan deze op zich niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van een relaas op te heffen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn

niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift voert aan dat de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een schending inhoudt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet); de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en de "artikelen 197, 198 et 199 van de Handbook on Procedures".

Verzoeker benadrukt dat hij tijdens het verhoor zeer correcte en nauwkeurige antwoorden heeft gegeven in verband met de geografische en sociaal-etnische kennis van Somalië en meer in het bijzonder Mogadishu (Hodan). Hij meent dan ook dat het logisch is dat nergens in de beslissing van het

CGVS het tegendeel beweert, zodat verzoeker zijn identiteit en herkomst op voldoende wijze heeft bewezen en aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekende partij meent met verwijzing naar rechtspraak van de Raad, dat hem de internationale bescherming diende te worden toegekend aangezien niet getwijfeld werd aan verzoekers voorgehouden nationaliteit en herkomst, maar enkel het asielrelaas wordt op sommige punten ongeloofwaardig bevonden. Immers, aldus verzoekende partij, zowel zijn verhaal bij het DVZ als bij het CGVS was chronologisch correct opgebouwd, alsook voldoende gedetailleerd. Het feit dat er een aantal tegenstrijdigheden of vaagheden zouden zijn vermeld over zijn vluchtrelaas is daarentegen perfect te verklaren vanuit de traumatische gebeurtenissen die verzoeker heeft ervaren. In eerste instantie moet worden opgemerkt dat de voornaamste vluchtoorzaak de opsluiting door de Al Shabaab leden was. In tegenstelling tot hetgeen het CGVS beweert, werd zijn verhaal wel voldoende geloofwaardig verteld.

Verzoeker wijst nog op artikelen 197, 198 et 199 van de *“Handbook on Procedures”* waarin wordt gesteld *“dat onjuiste of onzorgvuldige verklaringen nochtans niet op zich een voldoende reden zijn om de status te weigeren en heeft de interviewer de verantwoordelijkheid om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren. In voorliggend geval, begaat het CGVS een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (RvS 18 maart 2002, nr. 104.820)”*.

Inzake de subsidiaire bescherming stelt verzoekende partij dat de situatie in Mogadishu nog steeds complex, problematisch en ernstig is nu Al- Shabaab in staat is om in Mogadishu nog aanslagen te plegen niet alleen op politieke figuren maar ook op gewone burgers. Verzoeker wijst er ten slotte op dat hij voor een persoon werkte die verbonden was met de overheid.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4. Verzoekende partij steunt zijn vertrek uit Somalië op de problemen die hij had met Al- Shabaab naar aanleiding van zijn baan gedurende ruim een jaar als schoonmaker van de adjunct-directeur van de luchthaven van Mogadishu.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing terecht kon besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij moeilijkheden had met Al- Shabaab. Ook ter terechtzitting kon verzoeker niet toelichten waarom hij bijzonder lichtzinnig reageerde op de bedreigingen van Al Shabaab. Evenmin kan aangenomen worden dat verzoeker geen inspanningen deed om zichzelf en zijn werkgever te beschermen.

2.6. Zoals de bestreden beslissing terecht stelt zijn ook zijn toelichtingen over de gebeurtenissen op 26 januari 2015 niet aannemelijk. Verzoeker kon de feiten niet op concrete wijze aanbrengen niettegenstaande hij herhaaldelijk werd aangespoord om toelichtingen te geven. Voorts kan niet aangenomen worden dat Al- Shabaab verzoeker zo gemakkelijk liet ontsnappen indien hij dermate vervolgd zou zijn dat hij zelfs Somalië moest verlaten om veiligheidsredenen. Ook wanneer verzoeker hiermee tijdens het CGVS-gehoor wordt geconfronteerd kan hij geen nadere verklaringen geven. Verzoeker betwist dit niet in het verzoekschrift en brengt hiervoor ook geen bijkomende toelichtingen aan.

2.7. Verzoekers aanhouding en opsluiting zijn nog minder overtuigend. Indien verzoeker zijn hele leven in Hodan, Mogadishu woonde dan had hij moeten weten dat de afstand tussen de uiterste punten slechts vier km bedraagt. Aldus nog daargelaten de tegenstrijdigheid tussen één tot anderhalf uur, of volgens de tweede versie anderhalf tot twee uur dan nog is dit uitermate lang rijden tot de plaats waar hij gevangengezet werd in het stadsdeel. Ook had verzoeker moeten weten dat Hodan tot de stad behoort en dus niet aannemelijk is dat hij geen referentiepunten kon aangeven van de plaats waar hij vastgehouden werd te meer hij 's avonds buiten zat met Al Shabaab die hem wilde overtuigen van hun zaak (CGVS gehoorverslag p 22 en 28). Het toevoegen van een kaartje van Hodan bij het verzoekschrift (stuk 3) kan het tegendeel niet aantonen. Bovendien waar het verzoekschrift nog stelt dat hij zeer begrijpelijk is *“dat verzoeker tijdens zijn opsluiting geen exact zicht had op het aantal bewakers en is het zeer logisch dat verzoeker bij zijn ontsnapping niet wist waar hij was”* kan de Raad niet inzien hoe verzoeker dan de weg kende om naar huis kon gaan. En zelfs indien nog wordt aangenomen dat hij blindelings thuis geraakte, wat niet het geval is, dan kan evenmin aangenomen worden dat verzoeker achteraf de feiten niet nauwgezet zou besproken hebben met zijn werkgever, al was het maar uit voorzorgsmaatregelen en omdat het bijzonder verontrustend is dat Al- Shabaab opnieuw een voet aan de grond kreeg in Mogadishu nadat ze reeds uit de stad verjaagd was sedert 2011 (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Dit klemmt te meer nu het leven van de adjunct-directeur van de luchthaven van Mogadishu en eventueel de luchthaven zelf, mogelijks in gevaar zijn. Zowel verzoekers reactie op de feiten, als deze van zijn werkgever zijn geheel vreemd aan de situatie in Mogadishu en de strijd tegen Al- Shabaab. Uit voorafgaande kan enkel afgeleid worden dat verzoekers aangevoerde bedreigingen van Al- Shabaab niet waarachtig zijn.

2.8. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Inzake de neergelegde documenten dient te worden benadrukt dat het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. Bovendien is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Ten slotte volstaat het niet louter documenten neer te leggen maar moet het nut ervan worden aangetoond en moet worden aannemelijk gemaakt dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn identiteit niet aantoonde en hij hiervoor geen verklaring heeft. Hij legt enkel foto's neer van de identiteitsdocumenten van zijn beweerdelijke werkgever. Hiermee bewijst verzoeker niet dat hij inderdaad een band had met deze persoon te meer uit voorgaande blijkt dat zijn verklaringen op dit punt geheel onvoldoende waren. Verzoeker toont dan ook niet aan bijzonder bekend te zijn met Hodan noch dat hij in Hodan gewerkt heeft voor de adjunct-directeur van de luchthaven van Mogadishu.

2.9. Verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat een gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van

vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 vluchtelingenrechtelijke zin,.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.10. Uit voorgaande blijkt dat verzoeker niet heeft aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus.

2.11. Noch uit zijn verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

2.12. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu naast "*UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia*" van januari 2014 en "*UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia*" van juni 2014, ook op de "*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van 19 februari 2016. Verwerende partij voegt bij haar nota nog de update "*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van 26 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu): "*Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.*"

2.13. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoeker niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. Een dergelijke bewering is geenszins ernstig nu verzoeker bij enkele algemeenheden blijft die niet objectief ondersteund worden en voorts geen eigen informatie toevoegt die de bevindingen van de commissaris-generaal enigszins kunnen weerleggen of tegenspreken.

2.14. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al-Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.15. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al-Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al-Shabaab in Mudug terug te slaan.

2.16. Al-Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al-Shabaab immers

nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al-Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren.

Zo voert Al-Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al-Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft.

Niettegenstaande Al-Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al-Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al-Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al-Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al-Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al-Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al-Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al-Shabaab.

2.17. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al-Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.18. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.19. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en de update gevoegd bij de nota van verwerende partij kan blijken dat de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en

verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punt 4 en 5).

2.20. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingen van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.21. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het "Upper Tribunal" stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al-Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.22. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.23. Zo ook stelt de Raad van State, Nederland, reeds in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *"Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen."*

2.24. Hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, nog aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, dient evenwel besloten te worden dat dit niet het geval is voor

verzoekende partij. Integendeel de persoonlijke problemen zoals hoger uiteengezet zijn niet geloofwaardig noch aannemelijk en kunnen dan ook niet leiden tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te meer nu hij niet kon aannemelijk maken gewerkt te hebben als schoonmaker van de adjunct-directeur van de luchthaven van Mogadishu.

2.25. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.26. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.27. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.28. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK